

Въ „Пжгуванията“ си, ето що пише Иречекъ за Сливенъ (когато се идва отъ Ямболъ): „ . . . Сливенъ дори и до послѣдната минута остава скритъ задъ нѣколко ниски хълма. Тъкмо единъ часъ отъ Ямболъ се минава по дървенъ мостъ пакъ прѣзъ Тунджа . . . ; по-нататъшната покрайнина дори до Сливенъ съвършено напомня Туловско поле: алувиална равнина съ бѣла, пѣсъчна почва, съ хубави ниви, множество могили и осамотени кории отъ стари джбове, а задъ тѣхъ, отзадъ — стѣнитъ на Балкана . . . Въ това подбалканско поле се намиратъ слѣди отъ стари селища, както сж тукъ често случайтъ въ съседство съ топли извори . . . Първиятъ погледъ на Сливенъ (отъ около 250 м.) е плѣнителенъ. Прѣдъ насъ се прѣдставя съвършено алпийска панорама. Подъ сивитъ, набраздени скали на Балкана, чиито жбци и чуки тукъ достигатъ приблизително до 1100 м. надморска височина, се простиратъ около 3 км. наширъ маса червени стрѣхи, бѣли минарета и сѣнчести градински дървета. По планинскитъ склонове до града се простиратъ далеко и широко хубави лозя, казватъ на 4 часа пжтъ. Между тѣхъ се бѣлѣятъ пжтекитъ, по които изъ града може да се излѣзе право въ балканската природа. Множество планински ручеи клокочатъ изъ улицитъ къмъ по-главнитъ потоци. Изгледътъ на южната страна отъ къмъ Тунджа остава затворенъ отъ ниски, голи върхове, отъ които цѣлото мѣстоположение се обрѣща въ видъ на котловини. Прѣзъ лѣтната горещина въ града всѣкога владѣе планинска прохлада; зимно врѣме, обаче, отъ височинитъ често бучатъ долу силни вѣтрове . . . “

Такива сж встѣпителнитъ думи на Иречека за общия видъ на Сливена.

„Всрѣдъ пазаря, покрай чаршийскитъ дюгени, продължава той, има несполучливъ малкъ градски паркъ, основанъ прѣзъ руската окупация, когато градоветъ се надпрѣварваха да се сдобиятъ въ най-късо врѣме съ модерна външность . . . Непосрѣдствено надъ градскитъ три главни квартала: Клуцохоръ, Сливенъ и Ново-Село се издигатъ планини, именно това, което прави щото Сливенъ да не се вижда отдалечъ, но за това пкъ да прѣдставлява отъ височинитъ си „алпийска панорама“. На сѣверъ, надъ квартала Сливенъ стърчи високиятъ Бармукъ, по чиито хлѣбоци